

ikke gør spor – som den nuværende regering har gjort – at fremsætte et finanslovsforslag med meget store milliardunderskud, som øger statsgælden og dermed igen øger den renteudgift, som de kommende generationer skal betale – de skal jo også betale gælden for så vidt. Det er så nemt.

Men det, jeg ellers vil sige indledningsvis, er, at den regering, som skal vælges ved det næste valg, efter al sandsynlighed skal lede Danmark ikke bare ind i næste årti, men også ind i det næste århundrede og årtusinde. Og der er mange grunde til – for Dansk Folkeparti at se – at det ikke skulle være den nuværende regering, der leder Danmark ind i det næste årtusinde. Finansloven er et af regeringens gode eksempler på det.

Finansloven er udtryk for manglende prioriteringer, og finanslovsforslaget er udtryk for manglende mod. Blandt andet derfor skal vi have en ny regering. Den nuværende regering øger udgiftstrykket. Det, vi har behov for, at en ny regering skal gøre, er at sænke udgiftstrykket. Den nuværende regering øger skattetrykket. Det, vi har behov for at en ny regering skal gøre, er at sænke skattetrykket.

Den nuværende regering øger antallet af offentligt ansatte. Det, vi har behov for, og det, en ny regering skal gøre, er at nedbringe antallet af offentligt ansatte.

Den nuværende regering fastholder Danmark som et af landene med bundrekord i antal iværksættere. Det, vi har behov for, og det, en ny regering skal gøre, er naturligvis at skabe rammerne for langt flere iværksættere.

I åbningsdebatten i sidste uge sagde statsministeren, at det var ikke muligt at vide, om man kunne skabe balance på de offentlige finanser i 1997, fordi vi jo endnu ikke kender udviklingen i Tyskland. Tillad mig at sige, at for os at se er det simpelt hen et for lavt ambitionsniveau at have: I den grad at basere spørgsmålet om balance på de offentlige budgetter i Danmark på udviklingen i Tyskland.

Regeringen stiller sig tilfreds med, at underskuddet bare bliver mindre, og det er endda efter flere år med vækst. Regeringen forventer nu et offentligt underskud i 1997 på 3,5 mia. kr., men heri er jo indlagt en række optimistiske forventninger. Vi har en reel frygt for – føler vi – at forventningerne er for optimistiske. Derfor skal vi fra Dansk Folkepartis side advare imod, at der laves et finanslovsforlig, som ikke indeholder reelle driftsbesparelser, som varigt og blivende kan skaffe overskud på de offentlige finanser.

Regeringen har i de seneste dage glædet sig højlydt over, at vækstpausen nu ser ud til at være overstået. Men regeringens ultimative ambitionsniveau rækker altså alligevel ikke blot til balance på det offentlige regnskab, fordi det jo kommer an på situationen i Tyskland.

Jeg må spørge finansministeren: Er der da aldrig et tidspunkt for selv en socialdemokrat, hvor man ikke kan leve med fortsat offentligt underskud? Hvis vi som privatpersoner har gæld, ja, så skal vi jo betale af på den, når det går godt; det ved vi alle sammen. Vi har jo risiko for, at der kommer dårlige tider efter gode, og derfor er det med at få betalt af på gælden, mens det går godt. Det gør vi ikke. Når det drejer sig om staten, er man tilfreds med, at underskuddet bliver mindre. Men man opererer ikke i sin tankeverden med bare balance på de offentlige finanser.

Hvis vi isoleret ser på statens gældssituation, ja, så er den jo helt gal. Vi har en gæld på reelt over 800 mia. kr., renteudgifter næste år på knap 60 mia. kr., siger finanslovsforslaget. Og de tal burde jo få enhver finansminister til at gøre alt for at få overskud på statsbudgettet og starte tilbagebetalingen.

Men hvad gør regeringens finansminister? Ja, regeringen og dermed dens finansminister stiller sig tilfreds med et nyt kæmpe statsunderskud på over 30 mia. kr. Nå nej, nu bliver jeg nok belært af finansministeren om lidt. Det er jo rigtigt: Regeringen har jo indført 13 måneder i 1997, så hokusfokus, underskuddet er kun 20 mia. kr. Gad vide, hvad man så gør i 1998? Er det så februar, man ønsker at gøre indhug i – altså februar 1999 – eller hvilke måneder er det, man vil trække ind i 1998-regnskabet?

Samtidig med at gælden stiger, stiger det samlede skattetryk i forhold til bruttonationalproduktet, og det endda på baggrund af, at bruttonationalproduktet i sig selv er stigende.

Regeringens egne forventninger om skattetrykket i 1996, altså indeværende år, er løbende blevet opjusteret, og det kan ikke bortforklares, uanset hvor mange gange fru Pia Gjellerup i dag har forsøgt det: I 1994 skønnede regeringen, at skattetrykket i 1996 ville blive på 49,8 pct., i 1995 skønnede regeringen, at skattetrykket i 1996 ville blive på 50,1 pct., og skønnet er nu, at skattetrykket i 1996 ender med at blive på 52,1 pct. Det kan ikke bortforklares.

Så selv om regeringen opererer med et mindre fald i det samlede skattetryk i 1997, har vi efter Dansk Folkepartis overbevisning ikke